

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ

Η κυριαρχία ή θάλασσα πώς μακρυνταλάει; Περ' απ' τών κήτων τις κορρές στα κήθηρα σαν να σπάζει...

Κ' ή άνεροστα ή θάλασσα με τάλαρους και χτύπους Χομίζοντας ακρότητα βρυχάει ή άεροκοπία: Και πισσοτρέφει όρθόχειρη κι' άπόχρηστα σκορπάει...

Μά στού Νησιού μου τούς γαλιούς ροδόγαλις ή Γαλήνη, Θωρώντας ήρρωτα λαμπρά σ' έρημαγμένα ξέρτικα Στριχτοδεμένους Ζέφυρους και Νότους στα κατέρτικα,

Με άρμονικά γηπέματα ή Φλοισβός της ποδ' λύνει Κλί, ναυαγούς κόνιμας, τούς σέρει ως στο καρδίη Τού άνήκτου Θαλασσιού, να προσκυνήτουν σκλάβοι!

Σπότης;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΔΙΤΗΣ

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Σ' ένα μικρό παράθυρο έβλεπα συχνά ένα παιδάκι φιλικό μου παράλυτο ήταν λεπτό σαν καλαμάκια τα πόδια του και τίποτε δεν αισθάνονταν...

Όλίγο κάτω απ' το παράθυράκι άρχισε ένας γειτονικός αλλόκοτος, παμπάλαιος και ξε-δαρμένος, με ράχι σκαπιδωμένα από προινάδα έδω και κεί ξεψήτρωνε και κλημά παπαρούνα ή μαργαρίτα...

— Άλήθεια μου τό λες, μανούλα; Ού περιπατήσω καμιά φορα πάλι; Ου ξαναμαζεύω λουλούδια, σαν και πρώτα; — Εύα περιπατήσες, παιδί μου! Έχε τις έλλιδες σου στο Χριστούλη, τον προστάτη σου, εκείνος θύ σέ γάνη...

Αέτι ήταν ή αλόνια απάντησι και έκυρθε ή δόλια μάνα τό δάκρυ της και σκέπαζε με γλυκό χαμογέλιο τό ράγιμα της καρδιάς της στα πικρά τά λόγια του...

Είνε νύχτα της Μεγάλης Παρασκευής: τό παράλυτο παιδάκι δεν κάθεται στο παράθυρό του: μένει από 'δομάδα στο κρεβάτι του κρυολογημένο, με πυρετό και περισσότερους από κάθε άλλη φορα πόνο...

— Άχ μανούλα μου! τί έμφορη πού είναι ή έκκλησία αυτές τις μέρας... Πότε λοιπόν θά μου γάνη ή Χριστός τά πόδια μου;

— Άκαυσε, παιδί μου, τί σούπε ο παππάς χθές πού μετάλαδες; Ο Χριστός θά σε σώσει, π.υ άπαύσε τόσο τα παδάκια και βλέπει, χρυσό μου, την ύπμονη και την πίστι σου.

Κατρακυλάνε της δύστηνης μάνας τά δάκρυα και ζεϊτικο χαμογέλοι: δεν κρύβει πιά τό πικρό της παράπονο. Ήνά τό κανότι φωτίζει άχνά άλζης δόλιας μάνας τό πικρό χαμογέλο και άλλα μάτια ζωηροκόμενα. Και λέει, θαρρείς, στην κομική ή ήλλη μάνα ή ούφονια: έλπίζε, καυμένη, έλπίζε! Μηνήσου έμένα, πού τον ή ε δ ν έκλαγα.

— Κοντεύουν, μάνα, να βγάλουν τον επιτάφιο; Τώρα σε λίγο θά τον βγάλουν. Άκούς πώς βρούν ή καμπάνες συχνότερα;

— Καυμένη μάνα, μαζί μ' έμένα δεν έπιηγες και σύ στον επιτάφιο. Είσαι λιπημένη;

— Όχι, παιδί μου πύγε ο πατέρας σου στην έκκλησία και για τους δυό μας: θά φιλήσει τό Χριστούλη και για μής και θά φέρη και λουλουδάκια από τον επιτάφιο, να σε καπνίζω μ' αυτά να μου γάνης.

— Δεν θά με σηκώσης και μένα να ιδώ τον επιτάφιο;

— Ά όχι, μικρό μου! παιδί με πυρετό δεν σηκώνεται απ' τό κρεβάτι! Άκου με αν θες να γάνη!

— Μανούλα! τώρα τον σηκώνουν τον επιτάφιο! άκου πώς χτυπούν οι καμπάνες! άκου της σάλπιγγες!

— Ναι, παιδί μου, τον έσηκωσαν φαίνεται. Σαν έρθη κοντά μας θά σταθ έν να κάμουν δένοι, γιατί ναι σταυροό όμι...

— Και έ;ώ θά σηκωθώ να ιδώ τό Χριστό;

— Όχι, παιδί μου, σου είπα! Ε;ώ θά σου άνάψω και τά δική σου λαμπάδισα και θά βγάλω έξω απ' τό παράθυρο σου τό λιθανιστόρι Σκεπασού καλά, είνε ψήχρα.

Πηνοίσαν, μανούλα! Δες πώς φωτίστηκε ο δρόμος απ' τά αόφωφα! Κύριε έλέησον, κύριε έλέησον, κύριε έλέησον! Μάνα έδωσα, μου 'πρεσε ο πυρετός, είμαι καλά! Έλα, καλή μου, έλα σήκωσέ με να ιδώ τον επιτάφιο...

— Μη με κολάζεις, παιδί μου, άπόψε! Κάθισε ήσυχος. Δεν μ' αγαπάς, λοιπόν, καθόλου...

— Δεν σ' αγαπώ, ή; ού δεν μ' άφίνεις να ιδώ την Χριστούλη. Σκεπασμένος δεν θά κρύωνα καθόλου...

Οι σάλπιγγες τώρα σιωπάσανε: τά κύριε έλέησον και οι γλυκάς ψαλμοειδές άκ τονται ζωηρότερες όλοένα και αναλάμπει από τά κεριά ο δρόμος και φαίδρύνεται, πιδηχτές δε κάποτε αναλαμπές...

φθάνουν έως τις εικόνες, έως τό κρεβάτι του παράλυτου, σαν παρηγορος χαιρετισμός του σταυρωμένου...

— Μανούλα ή Χριστός με φωνάζει! Θέλω να τον ιδώ, είμαι καλά! Τι χαρά μου! είμαι καλά!

Πριν προηθάση ή μάνα τι να τό έμποδίση, τά παράλυτα πόδια γλυστρήσανε απ' τό κρεβάτι και όλόθα στρώθηκαν: έύπνησε ή θεία χήρις τά κοιμισμένα νεύρα και ζωντάνεψε ή πίστις τό έρειπωμένο και άψυχο σκέλεθρο: σαν π.υάι πρωτ. πέταχτο, με πιστήματα άδέξια και φοβισμένα, τό ήρρωστο παιδί κατόρθωσε να ήθαση τ' άγαπημένο παράθυρο και σταυροκοπιέται και ψάλλει δυνατά, ώστε κι' απ' έξω ν' άκούγεται:

Κύριε έλέησον, κύριε έλέησον!

— Κύριε έλέησον, δόξα σοι Κύριε! φωνάζει και ή μάνα σαστισμένη και στέκεται άπόμακρα, σαν να βλέπη γύρω του σκέπη θεϊκή, πού δεν είναι άξιο να την πλησιάση τ' άμαρτωλό τό σόμα της.

Και από 'ηνά τό φεγγάρι, πού όλόωτο αυτήν την ώρα έβγήκε απ' τά σύννεφα, και του τοίχου τά φτωχά άγγιόλουλά έδδια, πού σταυρώνονται στο νυκτερινό άγέρι και μύρο άπαλό σκαρπόνε, παραστεκόνα στη λιτανεία και ψάλλουν μυστικά με τους άλλους:

Κύριε έλέησον, Κύριε δόξα σοι!

JUDAS ERRANT

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Όταν έπερνούσα τό χωρίον Σ... ένας μάγκας ήρχισε να κυπιά τό κυτσάκι μ' όλη του τή δύναμη— ήταν προφαστός σ' αυτή τή δουλειά και την ήξευρε. Τού έρριψα ένα βλεμμα έκτιμήσεως— αλλά κατά βήθος μου έκκρυψε φρικώδες κακόν. — Πιρρόναι τυχόν κάμνον με τον θυμακσών πού έχουμε προς μερικά πνεύματα. Τούς κάμνονε καλόν όταν έκείνχ μής κάμνον κακόν.

Η μετριότης είνε ή επιτυχαστότα προσωπίς την όποιον τό ύπεροχον πνεύμα ήμπορεί να φέρη.

Όποιος νύνηται με κουρέλιχ καθαρσπλυμένη, νύνηται καθόρλ. είνε άλήθειχ, άλλ' έν τούτοις δεν είνε γι' αυτό λιγότερο κουρελιάρης.

Οι περιηγηται άνεβαίνουν τό βουνό σαν ζωακτηνωδώς και κάθόροι. Έλησημόνησαν να τούς πούν ότι ύπάρχουν στο όρομο ώρλιχ άπόψει.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ :

Άνεκδοτα γράμματα του Καμπύση

ρεκάλεσε τέλος να μη δυσχερευθή διχ τό αίσθημα αυτό τό όποιον ήτο άγνόν, όπως οι Ιερώτεροι στοχασμοί του. Η γραία τον ήκουσε στηρίζουσα επί της άμμου τούς όρθολμούς και διακρυπώσα τό έδαφος διχ του άκρου του άλεξήλιου της. — Και είσθε βέβαιος λοιπόν ότι την άγαπάτε; ήρώτησεν, όταν έτελειώσεν, ύψούσχη την κεραλήν και άτενίζουσα αυτόν εις τούς όρθολμούς... — Τήν άγαπώ περισσότερο από κάθε άλλο εις την την ζωήν μου, ήπήντησεν εκείνος απλώς. — Νομίζετε ότι θά εύρετε την εύτυχίαν πλησίον της; έξηκολούθησεν ή θεία... ότι θά την κάμετε εύτυχη; — Τήν εύτυχίαν αυτήν μόνον εις τή θναίχ μου την έφρατάσθη... την έπερίμενα όλην την ζωήν μου και μόνος τώρα την αισθάνομαι πλησίον μου. και μου λέγετε ένθ θά την κάμω εύτυχη... Ο; έφραχεν άραγε μόνον όλη ή άγάπη μου και όλη ή ζωή μου; *Ω... δεν είξέρω να σας άπαντήσω... Οι όρθολμοί της γραίας έλαμψαν. — Ωστε έν την έκάμνατε σύζυγόν σας θά είσθε εύτυχής; — Να την κάμω σύζυγόν μου... είπεν εκείνος κλίνων την κεραλήν... μου φαίνεται τούτο τόσον μακρύν και άδύνατον... Η γραία έδίστασε. (*Ακολουθεί)

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ο ούρανός ήτο βροχούχνος, ο ήλιος θαλπερός, φώς δε και χραχ έπλημύρσει την άτμόσφαιραν.

Η Α'μουλιζ ήτο όμιλητικωτάτη, ή Πικύλος παιδρότατος, μόνον δε ή γραία ήκραότο, σιωπηλή, παρτηρούσα ένιστε λαθροίως την μελαγχροίνην φυσιογνωμίαν του νέου ναυτικού.

Πλησίον του καζίνου της Σαμπλέτ όπου και έλλιι άμαξια έστάθμευον, πολλή έλλιι οικογένεια κατοικοούσα: τής έπαύλεις του Ίσμερέ, έπλήρουν τής μικράς τραπεζας του κερνείου φλυαρούσαι υπό τον ήλιον, ένψ τή παιδία έτρεχον παίζοντα επί της άμμου.

Η συντροφία μας καταβόσχη της άμύξης έλαθε μέρος εις την συνάθροισιν αυτήν, όπου άμέσως πολλή φίλι έπλησίασαν ένα χαιρετίσασι.

Αι συνήθεις παρουσιάσεις έγένοντο και ή συνομιλία ήρχισε ζωηρά.

Η γραία έν τούτοις έφάνετο άνωπομοούσχη και άρού άνέμεινε επί μικρόν παρεκίλεσε τον Όρέστην να την συνοδεύση, έζήτησε συγγνώμη και άπεμακρόνη βραδείως άνταλλίστουσχη βλίμμα μετά της Αιμουλιζ.

Μετά τινες στιγμάς ή γραία έστράφη προς τον νέον.

— Και τώρα ότε είμειχ μόνον και δυνάμεθα να συνομιλήσωμεν έλευθείσως είπητε μου ότι έτρεψ μαζύ σας με την Ρέζαν... τή είξέρω δλα από την Αιμουλιζ, άλλ' έπειδή θ' άνυκαμθώ εις αυτήν την ύπόθεσιν, θέλω να τό άκούσω από τό στόμα σας, θέλω να είμαι πεπεισμένη πριν έναργήσω.

Ο νέος έμεινεν έκθαμβος... είπίστευεν ότι τό μυστικό του έγνωρίζε μόνον ή Αιμουλιζ, ούδέποτε όμως ότι όλοι ήδη τό έγνώριζον.

Εψέλλιστε άμηχανών.

— Μη έντρέπασθε, επανάλαθεν εύμενώς ή γραία... ύποθέσατε ότι έχετε την μητέρα σας προς την όποιαν τή διεηγήσατε... ήσως έχω λόγους να σας συμπαθώ πλειότερον παρ' ό,τι ύποθέτατε... είπητε με τα δλα.

Γνωστή είνε ή εύχαριστήσχη των όποιαν αισθάνονται οι έρραυτι διηγομένοι και λεπτολογούντες τον έρωτά των και ο νέος άξιωματικός δεν έδίστασε. Διηγήθη μετά θέρμης δλα, άπ' άρχής μέχρι της στιγμής όπου άνελπίστως ή Αιμουλιζ έφρανερόθη ως εξαδεληφ της Ρέζας... την πα-